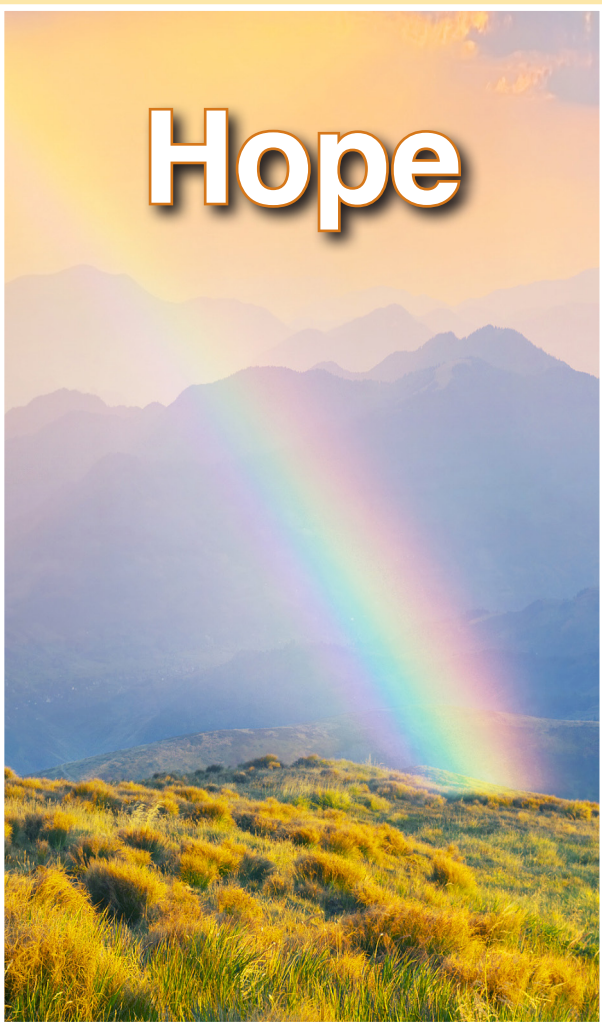

Hope

Hope

"Marta tarė Jėzui: "Viešpatie, jei Tu būtum čia, mano brolis nebūtų miręs". Tai Mortos žodžiai Jėzui jos brolio Lozorius mirties proga. Jie išreiškia tą širdį draskantį gailesčio jausmą, kurį patiria milijonai žmonių, kai mirtimi iš jų atimami mylimi žmonės. Tokiu metu galvoje sukasi tiek daug minčių - jei būtume padarę tą ar aną, jei būtume pasiuntę kitą gydytoją. Jei mirtis įvyko dėl nelaimingo atsitikimo kelionės metu, galime sakyti, kad jei tik mūsų brangus žmogus nebūtų vykęs į tą kelionę, taip nebūtų atsitikę. Mortos atveju ji manė, kad dėl Jėzaus nebuvimo mirė jos brolis, todėl buvo linkusi kaltinti Jį.

Daug kas pritarė Mortos požiūriui, nes manė, kad Viešpats yra vienaip ar kitaip atsakingas už jų mylimo žmogaus mirtį arba kad Jis galėjo užkirsti kelią tragedijai. Todėl jie klausia: "Kodėl? Jie įsivaizduoja, kad vienaip ar kitaip turėjo padaryti kažką, kas nepatiko

Dievui, arba galbūt tas, kuris mirė, buvo ypač nubaustas už netinkamą elgesį. Ir tada galbūt susigraudinę pagalvoja: Jei tai tiesa, kokia dabar yra mirusiojo būklė? Ar jis kenčia ką nors blogiau už mirtį?

Kai mirtis aplanko namus, mintys, kurios kamuoja daugybę žmonių, yra susipynusios su dažniausiai neatsakytu klausimu, kas yra anapus kapo. Ar dar kada nors pamatysime savo mylimus žmones? Ar jie dabar yra laimingi ir ar vieną dieną mes galėsime prisijungti prie jų laimės? Mūsų širdys trokšta aiškių atsakymų į visus šiuos kankinančius klausimus, kylančius dėl mūsų liūdesio. Ir į šiuos klausimus galima atsakyti, nes atsakymus galima rasti Dievo žodyje.

Kodėl žmonės vis dėlto miršta? Daugelis būtų linkę atsakyti, kad tai natūralu, jog žmonės sensta ir miršta, tačiau šis atsakymas yra silpnoji pusė, nes milijonai žmonių miršta dar nesulaukę senatvės. Nusiminęs žentas Mirtis negerbia žmonių, nes ji nužudo tiek jaunos, tiek senus, tiek šventuosius, tiek nusidėjėlius. Nesvarbu, ar miršta kūdikis, ar

senas tėvas, sukrėtimas yra vienodai didelis. Mes niekada nesame pasiruošę mirčiai ir net po tūkstančių metų patirties su šia pabaisa žmonija nepriprato prie jos apsilankymų - jie visada būna nemaloni staigmena. Iš tikrųjų nėra tokio dalyko kaip "natūrali mirtis", nes mirtis visada yra nenatūrali ir nepageidaujama.

Biblijoje aiškinama, kad žmonės miršta dėl nuodėmės - ne dėl kiekvieno mirštančiojo individualios nuodėmės, bet dėl gimtosios nuodėmės, mūsų pirmųjų tėvų nuodėmės. Per juos, kaip aiškina apaštalas, "į pasaulį atėjo nuodėmė, o per nuodėmę - mirtis". (Rom 5, 12). Pagal paveldimumą visi esame mirštančios rasės nariai. Gerai tai prisiminti, kai mirtis ateina į mūsų namus, nes tai padeda mums suvokti, kad ši tragiška patirtis nėra mūsų nesidomėjimo ar rūpesčio stoka ir kad tai nėra ypatinga bausmė nei mirusiajam, nei likusiems artimiesiems. Mūsų mylimi žmonės miršta dėl Biblijos teiginio: "Kaip Adome visi miršta". Be to, galime guostis nuostabiu Dievo žodžio pažadu, kad kaip Adome visi miršta, "taip Kristuje visi bus atgaivinti". 1 Korintiečiams 15, 22.

RAMIAI MIEGA

Grįžę į Jėzaus laikus ir į tą mylimą šeimą Betanijoje - Mariją, Mortą ir Lozorį - galime pasisemti labai pamokančių ir padrašinančių minčių. Atrodo, kad Jėzus buvo ypatingas šios šeimos draugas, ir jie laikė savaime suprantamu dalyku, kai Lozorius susirgo, kad Jėzus ateis jiems padėti, kai tik apie tai sužinos. Tuo metu Jėzaus darbas buvo nuvedęs Jį kiek toliau nuo Betanijos, tačiau dvi seserys pasiuntė Jam žinią, kurioje buvo sakoma: "Viešpatie, serga tas, kurį myli". Jono 11:3

Jėzus gavo šią žinią, bet dvi dienas nieko nedarė. Galiausiai jis tarė savo mokiniams: "Mūsų draugas Lozorius užmigo, bet aš einu jo pažadinti." (Jono 11, 11). Šis pranešimas mokiniams buvo staigmena. Jie irgi buvo girdėję, kad Lozorius sunkiai serga. Tikriausiai Jėzus jiems buvo pasakęs apie gautą žinią. Tačiau jei dabar jis miega, jie negalėjo suprasti, kodėl Mokytojas norėjo jį pažadinti. Galbūt jie manė, kad tai klaidingas Jo sprendimas, todėl tarė Jam: "Viešpatie, jei jis

miega, pasveiks." Kitaip tariant, jie manė, kad būtų didelė klaida žadinti ligonį, kuris ramiai miega - kad jam būtų daug geriau toliau miegoti.

Tačiau jie nesuprato, ką Jėzus norėjo pasakyti. "Bet Jėzus kalbėjo apie savo mirtį", - sakoma pasakojime. (Jn 11, 13). Matydamas, kad mokiniai nesuprato, jog Jis kalbėjo apie Lozorį, kuris miega, Jis jiems aiškiai pasakė: "Lozorius mirė". (Jn 11, 14). Štai čia iš paties Mokytojo lūpų pateikiamas įdomiausias ir kartu paguodžiantis požiūris į mirtį. Ji panaši į miegą, o tai reiškia, kad mirusieji ilsisi, laukdami, nors ir nesąmoningai, kol ateis Viešpaties laikas pažadinti juos iš miego - mirties miego. Taigi miegas yra viena iš rašytinių iliustracijų, padedančių suvokti mirties prasmę.

Miegas pasižymi dviem pagrindinėmis savybėmis. Viena jų yra ta, kad miegantieji yra nesąmoningi. Jie nesuvokia, kas vyksta juos supančiame pasaulyje. Jie nėra nei liūdni, nei laimingi. Jie neturi jokių rūpesčių ir nepatiria jokių džiaugsmo potyrių. Jie nei alksta, nei trokšta. Apie šią būklę Šventajame Rašte

rašoma: "Juk gyvieji žino, kad mirs, o mirusieji nieko nežino". Ekleziasto 9,5

Yra dar viena miego savybė, kuri taip pat labai svarbi, kai galvojame apie jį kaip apie mirties iliustraciją. Tai - pabudimo laukimas. Motina nakčiai paguldo savo mylimą vaiką į lovelę, dainuoja jam raminančią lopšinę, kol jo akys užmerkia miegą ir jo mažos smegenys patenka į užmaršties šalį. Vaikas jau yra be sąmonės, o motina tyliai ant pirštų galiukų išeina iš kambario, laiminga mylėdama savo brangiausią ir džiaugdamasi, kad kitą rytą galės išgirsti malonų savo vaiko klegesį. Nėra jokių ašarų, jokio širdies skausmo, jokios vienatvės, nes vaikas tik miega, o ryte jis atsibus ir jo šviesa vėl persmelks namus.

Apie mirusią mergaitę Jėzus pasakė: "Mergaitė ne mirusi, bet užmigusi". (Mato 9, 24). Čia, kaip ir Lozoriaus atveju, Jėzus mirtį pavadino tik miegu - miegu, nes, žvelgiant iš Dievo per Kristų teikiamo gyvenimo perspektyvos, netrukus išauš naujos žemės dienos rytas, Kristaus karaliavimo diena. Jėzus sakė savo mokiniams: "Mūsų draugas

Lozorius užmigo, bet aš einu jo pažadinti." (Jn 11, 11). Jėzus ketino pažadinti Lozorių iš mirties miego ir vėliau savo ketinimą įvykdė, Lozoriaus seserų ir visų Jį mylinčių žmonių džiaugsmui.

VĖL GYVENTI

Pranešęs apie savo ketinimus mokiniams, Jėzus nuvyko į Betaniją, į savo draugių Mortos ir Marijos namus. Marta sutiko Jį artėjant prie jų namų ir švelniai papriekaištavo, kad Jis neatvyko, kol jos brolis dar gyvas. Tada Jėzus jai pasakė nepaprastą žodį - žodžius, kurie nuo to laiko aidė per amžius, teikdami paguodą tūkstančiams gedinčiųjų, sugebėjusių suvokti jų nuostabų paprastumą ir patikėti, kad vieną dieną jie išsipildys. Jis pasakė: "Tavo brolis prisikels". Jono 11, 23.

Štai didžioji Biblijos viltis visiems mirusiems - jie vėl gyvens. Tačiau neturėtume praleisti pro akis žodžio "vėl". Jėzus nesakė Mortai: "Neverk, nes tavo brolis iš tikrųjų nėra miręs. Jis buvo miręs! Jėzus aiškiai pasakė savo mokiniams: "Lozorius miręs", ir galime būti tikri,

kad pokalbyje su Marta Jis neprieštarautų šiai tiesai; taigi Jo paguodos žinia jai buvo ta, kad jos brolis vėl gyvens, kad tas, kuris buvo miręs, bus sugrąžintas į gyvenimą.

Šimtmečiais anksčiau pranašas Jobas klausė: "Jei kas nors miršta, ar jis vėl gyvens?" (Job 14, 14). Svarbu atkreipti dėmesį į tai, kaip teisingai Jobas užduoda šį klausimą. Jis neklausia: "Jei žmogus miršta, ar jis iš tikrųjų mirė?" arba: "Ar yra kas nors žmoguje, kas mirus kūnui lieka gyvas?". Jobas žinojo, kad mirtis yra realybė, niūriai tragiška realybė. Jis žinojo, kad mirtis yra bausmė už nuodėmę, o kadangi visas žmonijos pasaulis yra nusidėjėliai, visi miršta. Jobas norėjo sužinoti, ar mirusieji bus sugrąžinti į gyvenimą - ar jis gyvens "vėl"? Jėzus atsakė į šį klausimą Jobui, Mortai ir visiems, kurie nori priimti paprastą Jo žodžių teisingumą: "Tavo brolis prisikels".

Tai, kad mirusieji ateityje bus sugrąžinti į gyvenimą, Mortai nebuvo nauja mintis, nes ji tikėjo Senojo Testamento pažadais, kurie teikia šią palaimingą viltį. Pranašas Jobas, paklausęs: "Jei žmogus miršta, ar jis vėl

gyvens?", rado atsakymą ir išreiškė jį dėl savo vilties, sakydamas: "Visas savo sunkios tarnybos dienas aš lauksiu (mirties), kol ateis mano atnaujinimas. Tu šauksiesi, o aš tau atsiliėpsiu; tu ilgėsis kūrinio, kurį sukūrė tavo rankos". Jobo 14:14,15

"PASKUTINĖ DIENA"

Pranašystėje apie viltį dėl galutinio likimo vaikų, kurie Jėzui gimus buvo nužudyti Erodo įsakymu, Viešpats sako verkiančioms motinoms, pranašystėje vadinamoms Rachele: "Sulaikykite savo balsą nuo verksmo ir savo akis nuo ašarų, nes jūsų darbas bus atlygintas, " ... "Jie sugrįš iš priešo žemės. Taigi tavo palikuonims yra vilties", - skelbia Viešpats. Jeremijo 31,16-17

Marta tikriausiai žinojo apie šiuos nuostabius pažadus, užtikrinančius tikinčiuosius, kad ateis laikas, kai mirusieji, jauni ir seni, bus sugrąžinti į gyvenimą. Be to, Jėzus dažnai lankydavosi jų namuose, ir ji neabejotinai buvo girdėjusi nuostabius gyvybės žodžius, sklindančius iš Jo įkvėptų

lūpų. Taigi, kai Jėzus jai pasakė: "Tavo brolis prisikels", ji atsakė: "Aš žinau, kad jis prisikels prisikėlime paskutiniąją dieną". (Jn 11, 24). Taip, ji žinojo, kad visi mirusieji "prisikels", kad jie bus pažadinti iš mirties miego - nes žinojo, kad toks yra Dievo planas visiems žmonėms.

Ką Marta turėjo omenyje sakydama "paskutinė diena"? Dievo planas išgelbėti ir išlaisvinti žmoniją iš nuodėmės ir mirties yra suskirstytas į laikotarpius, kurie Biblijoje vadinami "dienomis". Būtent per paskutinį iš šių laikotarpių, šias dienas, dieviškasis išgelbėjimo planas pasieks savo pabaigą. Dievo plane "paskutinė diena" yra tūkstančio metų trukmės - tūkstantis Kristaus karaliavimo metų.

Tai, kad apie šį laikotarpį kalbama kaip apie "dieną", yra labai reikšminga, nes jis kontrastuoja su prieš tai buvusiu šešių tūkstančių metų žmonijos patirtimi, kuri Šventajame Rašte vadinama tamsos laiku, liūdesio ir mirties naktimi. Kalbėdamas apie šią tamsią nuodėmės ir kančios naktį ir po jos ateisiantį džiaugsmo rytą, psalmininkas rašė:

"Juk Jo pyktis trunka tik akimirką, o Jo malonė - visą gyvenimą! Verksmas gali trukti visą naktį, bet džiaugsmas ateina su rytu". Ps 30, 5.

Nors Dovydas kalba apie Dievo "pyktį", neturime manyti, kad Dievas yra kerštingas ar mėgaujasi savo kūrinų kančiomis. Jo pyktis nebus išreikštas ir nedorėlių kankinimais ugniniame pragare amžinai, taip pat ir "skaistykloje" ribotą laiką. Naujajame Testamente mums pasakojama apie Dievo "rūstybę" ir aiškinama, kad ir dabar ji apreikšta iš dangaus prieš kiekvieną neteisybę. (Romiečiams 1, 18). Dievo rūstybė atsiskleidžia mirties nuosprendžiu, kuris įvykdomas visai žmonijai - "Kaip Adome visi miršta". 1 Korintiečiams 15:22

Dievo malonėje yra gyvenimas, - sako psalmininkas. (Ps 30, 5). Čia Dievo palankumas priešpastatomas Jo pykčiui. Kai mūsų pirmieji tėvai nusižengė Dievo įstatymui, Jis atėmė iš jų savo palankumą. Be Jo malonės jie negalėjo toliau gyventi, todėl automatiškai pradėjo veikti sakiny: "Sugrįžk į žemę, iš

kurios buvai paimtas, nes dulkė esi ir į dulkę sugrįši" - jie pradėjo mirti. Pradžios 3:19

Nuo to laiko žmonių rasė ir toliau miršta. Kai Dievas atitraukė savo malonės saulę, žmoniją apgaubė "tamsa" - tokia tamsybė, kad ji buvo jaučiama visuose skausmuose, kurie buvo susiję su mirtimi. Ši "naktis", kurią pasaulis patyrė dėl nuodėmės ir jos padarinių, iš tiesų buvo verksminga. Tačiau ji netruks amžinai! Tai buvo ilga ir niūri naktis, bet artėja rytas, o kartu su juo ateis ir pažadėtasis džiaugsmas - džiaugsmas, kuris bus beribis, kai mirtis nustos žudyti savo aukas, o mirusieji dieviškąja galia vėl taps gyvi. Taigi, kai Jėzus Mortai pasakė: "Tavo brolis prisikels", jos mintyse natūraliai iškilo šis nuostabus džiaugsmo, kuris apims visą žmoniją tą naują dieną, kai visus apipils gyvenimo palaima, vaizdinys, todėl ji atsakė: "Žinau, kad jis prisikels paskutinę dieną, kai bus prikeltas". Jėzus nepaneigė Mortos žodžių teisingumo. Iš tiesų neabejotinai dėl Jo paties tarnystės tuose Betanijos namuose Martos širdyje buvo tokia šviesi viltis apie visuotinį visų mirtimi miegančiųjų pabudimą. Jėzus veikiau patvirtino jos tikėjimą, sakydamas: "Aš esu

prisikėlimas ir gyvenimas. Kiekvienas, kuris mane tiki, gyvens net ir miręs. Kiekvienas, kuris gyvena manyje ir tiki mane, niekada nemirs". Jono 11, 25-26.

"Aš esu prisikėlimas ir gyvenimas", - sakė Mokytojas, sakydamas, kad tą būsimą dieną, kai mirusieji bus atgaivinti, o Edenas vėl sužydės ir jo ribos apims visą žemę, jis bus dieviškosios galios kanalas, per kurį tai įvyks. Jėzus yra didysis pasaulio Šviesos davėjas - gyvenimo šviesa. (Jn 1, 9; 8, 12; 9, 5). Jo karalystės viešpatavimas atneš sveikatos ir gyvybės "dieną". Jis bus tai, ką pranašas apibūdina kaip "teisumo saulę", kuri pakils su "gydymu savo sparnuose". Malachijo 4:2

KRISTUS

"Ar tikite tuo?" Jėzus paklausė Mortos. Ar tiki, kad Aš esu tas, kuris sugrąžinsiu tavo brolių į gyvenimą tą dieną, kai bus įgyvendintas Dievo meilės tikslas žmonijai? Marta atsakė: "Taip, Viešpatie, - tarė Jam. "Aš visada tikėjau, kad Tu esi Mesijas, Dievo Sūnus, tas, kuris atėjo į pasaulį iš Dievo". (Jn 11, 26-27). Nuo to

laiko, kai žmogus puolė į nuodėmę ir mirtį, Dievas žadėjo atsiųsti Išganytoją.

Abraomui buvo duotas pažadas, kad jo "palikuonys" palaimins "visas žemės gimines". (Pr 12, 1-3; 22, 18). Apaštalas Paulius aiškina, kad Jėzus yra ta pažado "sėkla". (Galatams 3, 16). Marta taip pat tai žinojo, ir kadangi pažadėtasis Kristus turėjo palaiminti visas žemės gimines, ji žinojo, kad Jis taip pat turėjo būti "prisikėlimas ir gyvenimas".

Net Mortos laikais buvo mirštama daugiau nei keturis tūkstančius metų. Jos pačios brolis buvo miręs, todėl ji žinojo, kad norint įgyvendinti Dievo pažadus per Kristų palaiminti visą žmoniją, reikia pažadinti mirtimi miegančius žmones, ir ji tikėjo, kad Jėzus yra tas, kuris tai padarys: "Prisikėlime paskutiniąją dieną".

"Kiekvienas, kuris mane tiki, bus gyvas ir po mirties", - sakė Jėzus. (Jono 11, 25). Čia visiems tikintiesiems duotas aiškus pažadas pabusti iš mirties miego. Pirmiausia jis buvo skirtas Mortai patikinti, kad Lozorius mirė ne

dėl to, kad jam trūko tikėjimo ar ištikimybės Jėzui. Lozorius tikėjo Jėzumi, tačiau mirė. Tai pasakytina apie visus tikinčiuosius nuo tų laikų iki dabar. Jėzus patikino Mortą ir mus, kad mirtis nėra pabaiga: "Nors jis mirė", "tačiau jis gyvens", t. y. bus sugrąžintas į gyvenimą.

Tada Jėzus atitraukia nežinomybės uždangą ir dar kartą pažvelgia į tą "paskutinę dieną", kad galėtume dar labiau įvertinti begalinę Dievo meilę, teikiančią gyvybę visai žmonijai. Jis sakė: "Kas gyvena tikėdamas į mane, tas nemirs per amžius." Šis teiginys nėra teisingas dabartiniu metu, nes dabar visi miršta. Visos žmonijos būsimasis gyvenimas priklauso nuo to, ar jie bus pažadinti iš mirties miego. Tačiau viskas bus kitaip tą naująją dieną - tą dieną, kai "teisumo saulė" išsklaidys ilgos nuodėmės ir mirties nakties tamsą ir atneš šviesą bei gyvenimą visai žmonijai. Tuomet gyvenantys ir tikintys Kristų niekada nemirs - jie iš tikrųjų amžinai liks gyvi kaip žmonės.

TEISUS IR NETEISUS

Kas bus gyvas tą "paskutinę dieną", tą tūkstančio metų dieną, kai visiems, kurie tikės, bus užtikrinti amžinojo gyvenimo palaiminimai? Tada bus gyva visa žmonija, nes Dievo planas yra pažadinti visus iš mirties miego. Paulius sako, kad "bus prikelti ir teisieji, ir nedorėliai". (Apd 24, 15). Jėzus pareiškė: "Nesistebėkite tuo, nes ateina metas, kai visi, kurie yra kapuose, išgirs jo balsą ir išeis". (Jn 5, 28-29). Paguodžiančią likusios šios Šventojo Rašto ištraukos mintį sunaikino klaidingas vertimas. Teisingai išversta ji skamba taip: "Tie, kurie darė gera, prisikels gyventi, o tie, kurie darė bloga, prisikels būti pasmerkti". Jono 5:29

"Tie, kurie darė, kas gera, - sako Mokytojas, - ateis į "gyvybės prisikėlimą". Tai nuoroda į atlygį pašvęstiesiems tikintiesiems, kurie įrodė, kad yra verti "šlovės, garbės ir nemirtingumo". (Rom 2, 7). Jie turi gyventi ir viešpatauti su Kristumi kaip Abraomo "palikuonių", per kuriuos bus palaimintos visos žemės giminės, dalis. (Galatams 3, 27-29). Šie bus panašūs į Jėzų ir dalysis Jo dangiškąja šlove. (1 Jn 3, 2).

Jų bus "gyvenimo vainikas", netgi "dieviškoji prigimtis". (Apreiškimo 2, 10; 2 Petro 1, 4). Tačiau tų, kurie per prisikėlimą išeis gyventi ir viešpatauti su Kristumi, bus labai nedaug, palyginti su milijonais mirusiųjų. Jėzus juos vadina "mažąja kaimenėle", kuriai Tėvas panorėjo duoti karalystę. (Lk 12, 32). Didžioji dauguma mirusiųjų priklauso tai klasei, kuri dieviškuoju požiūriu nepadarė nieko gero. Jie miršta kaip nuodėmingos, mirštančios rasės nariai. Pagal žmogiškuosius standartus dauguma jų buvo moraliai teisingi žmonės - geri piliečiai ir geri kaimynai, tačiau jie nebuvo Mokytojo sekėjai; taigi Kristaus kraujas nesuteikė jiems teisumo padėties Dievo akivaizdoje.

Tačiau Dievas myli ir juos, todėl atsiuntė savo Sūnų mirti už juos, kad jie turėtų galimybę gyventi amžinai. Amžinąjį gyvenimą per Jėzų galima gauti tik tikėjimo pagrindu, o didžioji dauguma žmonių niekada neturėjo tikros galimybės tikėti. Milijonai žmonių niekada nėra girdėję apie Jėzų, o tarp tų, kurie apie Jį girdėjo, nedaug yra tokių, kurie aiškiai suprato tikrąjį Jo atėjimo į pasaulį tikslą. Buvo tiek daug

prieštarinių teorijų apie Kristų ir krikščionybę, kad dauguma sąžiningų žmonių yra sutrikę, ir dėl to jie niekada rimtai nepriėmė krikščionybės. Jie nebuvo sąmoningai nedori, tačiau jie nedarė "gero" ta prasme, kad taptų pėdomis žengiančiais Jėzaus sekėjais.

Šie milijonai taip pat turi būti pažadinti iš mirties miego. Paulius šį pažadinimą vadina "išgelbėjimu", ir jis aiškina, kad Dievo valia yra, jog jie "būtų išgelbėti ir pasiektų tiesos pažinimą". (1 Timotiejui 2, 4-6). Didžioji tiesa, kuri tada bus visiems atskleista - aiškiai ir neabejotinai - yra ta, kad Jėzus "atidavė save kaip išpirką už visus", t. y. mirė už "viso pasaulio nuodėmes", ir kad tie, kurie priima šią nuostatą, galėtų gyventi. 1 Jn 2, 2

Būtent tai Jėzus turėjo omenyje, sakydamas Mortai: "Kas gyvas", t. y., kas buvo pažadintas iš mirties miego "prisikėlime paskutiniąją dieną", "ir tiki mane, nemirs per amžius". (Jn 11, 26). Tai bus išbandymo laikotarpis pasauliui, laikas, kai jie susidurs su didžiuoju sprendimu, kuris amžinybėje reikš gyvenimą arba mirtį. (Apd 17, 31). Kai Jėzus pažadėjo,

kad jie iš mirties, Jis pasakė, kad jie išeis į tai, ką apibūdino graikišku žodžiu "*krisis*", t. y. į išbandymo laiką, kai, jei jie atsigręš į Dievą, Jėzų ir teisumą, jiems nebereikės vėl mirti, bet taip tikėdami jie "gyvens amžinai". Jn 6, 51

"AR TU TUO TIKI?"

Kai Jėzus paaiškino Mortai šią nuostabią būsimą gyvenimo viltį, paklausė jos: "Ar tu tuo tiki?" Šiandien šis klausimas mums visiems kelia širdį. Jei sugebėsime nuoširdžiai tikėti Dievo pažadais, iš mūsų širdžių dings daug kartėlio ir liūdesio, kai mirtimi iš mūsų bus atimti mylimi žmonės. Jei sugebėsime tikėti, žinosime, kad jie neišėjo amžinai, kad laukia šlovingas mirusiųjų sugrįžimas namo, pabudimas iš mirties miego. Jėzus sakė savo mokiniams apie Lozorį: "Aš einu ten jo pažadinti." Jėzus vėl ateis per savo antrąjį atėjimą pažadinti iš mirties miego visų tų, už kuriuos Jis mirė. Būtent Jo auka pakeitė mirtį iš amžinos užmaršties į ramų miegą, iš kurio bus pažadinta.

KIEK PAŽODINIS JIS BUS?

Dėl prisikėlimo vilties būta tiek daug nesusipratimų, kad daugeliui sunku suvokti, ką tai reiškia žmonėms. Tačiau dėl to neturėtų būti jokių neaiškumų, nes Jėzus vaizdžiai parodė, kaip pažodžiui išsipildys Dievo pažadai. Viena iš šių iliustracijų mes pateikėme Lozorius atveju. Po to, kai Mokytojas Mortai paaiškino didžiąją visuotinio prisikėlimo tiesą ir aiškiai pasakė, kad "paskutinįją dieną" tie, kurie bus pažadinti ir Jį tikės, niekada nemirs, Jis nuėjo prie jos brolio kapo ir, pasitelkęs dieviškąją galią, pašaukė jį iš mirties.

Jėzus kreipėsi į Lozorį, sakydamas: "Lozoriau, išeik!", ir pasakojime sakoma, kad "mirusysis išėjo". (Jn 11, 43.44). Tada Jėzus davė nurodymą nuimti nuo jo kapo drabužius, kad jis vėl galėtų laisvai bendrauti su savo šeima ir draugais. Jis vėl buvo su jais, tas pats Lozorius, kaip ir prieš mirtį. Jis nebuvo nei fantomas, nei vaiduoklis. Jam nereikėjo apversti stalų ar barškinti veidrodžių, kad draugai žinotų, jog jis yra tarp jų, nes jis buvo sugrįžęs pas juos asmeniškai ir kūniškai. Kaip

Lozorius buvo miręs, taip dabar jis buvo gyvas, ir jo seserys bei draugai džiaugėsi. Tai praktiškai ir suprantamai iliustruoja, ką žmonijai reikš, kai visi, esantys kapuose, išgirs Jėzaus balsą, pažadinantį juos iš mirties miego. Milijardus kartų padauginkite mintyse tą džiaugsmo sceną Betanijoje, kai Lozorius išgirdo dieviškos valdžios balsą, pažadinusį jį iš mirties, ir tada iš dalies suprasite, ką Dievas turi omenyje, duodamas pažadus palaiminti visas žemės gimines. Būtent šis galutinis Jėzaus atėjimo į pasaulį tikslas pateisino angelų žinią Jo gimimo naktį, tą žinią, kurią jie apibūdino kaip "gerąją naujieną, kuri sukels didelį džiaugsmą visiems žmonėms". Šiandien Dovydo mieste jums gimė Gelbėtojas; jis yra Mesijas, Viešpats". Luko 2, 10. 11.

Ar jums skauda širdį, nes mirė jums brangus žmogus? Tai sunkus išgyvenimas, nes likusiųjų gyvenime lieka bailsi tuštuma. Tačiau drąsinkitės; išsiskyrimas nėra amžinas. Dievo plane numatyta džiugiame rytojuje - rytojuje, kuris jau netrukus ateis - tuo šlovingu susitikimų laiku vėl pamatysite savo mylimą žmogų. O kol kas ir toliau tikėkite Dievo

pažadais ir Jo gebėjimu tuos pažadus įvykdyti. Ir jei galite, pasinerkite į didelį džiaugsmą pasakodami kitiems apie viltį, kuri įkvepia jūsų širdį ir leidžia jums išverti nakties tamsą laukiant džiaugsmo, kuris, galite būti tikri, ateis ryte.